

Ubudiyetin, insanın yüzünü "fenadan bekaya, halktan Hakka, kesretten vahdete, müntehadan mebdeye çeviren bir hayt-ı vuslat" olmasını açıklar mısınız?

Ubudiyet, insanın kul olduğunu bilmesi, bunun şuurunda olması, her türlü işini, hareketini, düşünce ve duygusunu bu şuurla tanzim etmesi demektir. Bunu başaran bir insan, yüzünü yani kalbî teveccühünü fâni eşyada hapsetmez, baki âleme çevirir ve **Bâki-i Zülcelâl**'in muhabbet ve rızasını esas maksat yapar.

İbadet, müntehadan, yani mahlukattan ve masivadan, mebdeye, yani Halıkımıza ve Rabbimize kavuşturan bir bağ olarak tarif ediliyor.

İbadet, mebde ve münteha ortasında bir nokta-i ittisal, yani Allah ile mahlukat ortasında bir birleşme noktasıdır.

Yine böyle bir insan, muhabbet ve korkusunu **"halktan Hakk'a"** çevirir. Yani mahlukatı değil onları yaratana sever; mahlukattan değil onların Rabbinden ve Hâkiminden korkar.

Böyle bir kalbin sahibi, kesret denilen bütün mahlukat âleminden, onların **Hâlık**'ına ulaşmakla vahdete erer...

Mülk âleminden **Malik-i Hakikiye**, canlılar âleminden onlara hayat veren **Muhyi**'ye, bütün nimetler ve ikramlardan onların hakikiî sahibi olan **Mün'im** ve **Kerîm**'e intikal eder.

Böylece nazarını müntehadan mebdeye çevirmiş olur. **Münteha**, bütün mahlukat âlemi olarak düşünülürse, mebde **Hâlık** ismidir. **Münteha** bütün rızıklar âlemi ise, mebde **Rezzak** ismidir.

Bütün ilahi isimler için aynı şeyler söylenir ve sonunda bütün bu esma tecellilerinin mebdei olan ilahi sıfatlara ve en sonunda bütün kemal sıfatların sahibi olan Allah'a teveccüh edilir. Bu ise kulun asli vazifesi ve ubudiyetin esasıdır.